

цията няма достъп, управляващите се чувстват толкова несигурни?

И не само несигурни в своите действия и в резултатите от своята пропаганда, а се оказват и безсилни и в крайна сметка прибегват до по-безобидни или по-груби репресии.

Безсилни да неутрализират нарастващите опозиционни настроения на българите, които са резултат на насилието, на отнемането на свободата, на опасността от посегателство върху частната собственост. Настроения, които според властта се пораждат от публикациите в опозиционната преса. Обвинение, което Тр. Кунев публично опровергава.

Според написаното от него вестниците на опозиционните партии само дават израз, огледално отразяват несъгласието на голяма част от българите със съществуващия режим в страната. Несъгласие, което те открито и организирано не смеят да проявят, но на което са намерили достойни изразители. Хора, на които вярват, хора, които им вдъхват надежди за промяна, хора, които те подкрепят – като купуват и четат опозиционните издания, подкрепят ги и с тайния си глас – чрез изборната бюлетина. Доказателство за това е дори фактът, че малкото симпатизанти на опозицията, отишли до урните в деня на изборите за 26. ОНС, вместо бюлетина пускат изрезки от в. „Народно земеделско знаме“⁷. В крайна сметка това са хора, без чието реално присъствие в обществения живот на България през 40-те години страната ни днес би изглеждала доста по-различно.

„Имало е времена по-тежки, но толкова подли – никога“... Тази тъжно-обвинителна констатация прави Трифон Кунев в своята сатирична рубрика „Ситни-дребни... като камилчета“⁸.

Прави я във връзка с ясно видимите беззакония на управляващите. Без да може да знае за тайната кореспонденция на Тодор Павлов с Политбюро на собствената му партия. Писма, в които създателят на теорията на отражението иска най-сурови наказания за Трифон Кунев заради публикуваните фейлетони, окачествени като проява на „великобългарски шовинизъм“⁹. Писма, в които се иска незабавното му изключване